

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 802/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 24 września 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 76/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. Ś.	oskarżona M. Ś. jest osobą niekaraną	dane o karalności	k. 110
2.1.1.2.	M. Ś.	na dzień 31.01.2022 r. kwota zaległości w podatku PIT-4 za styczeń 2019 roku wyniosła 2.713 złotych, zaś za okres styczeń-grudzień 2018 roku należności z tytułu tego podatku zostały uregulowane	pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. z dnia 31.01.2022 r.	k. 115-117
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	dane o karalności	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
2.1.1.2	pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w R. z dnia 31.01.2022 r.	dokument sporządzony przez uprawniony do tego organ, w przepisanej do tego formie i nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 7 k.p.k. poprzez dowolną w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na uznaniu, że wyjaśnienia M. Ś. oraz zeznania świadków A. T. i W. Ś., w których osoby te wskazywały na nieświadomość sytuacji finansowej firmy oraz stanu zobowiązań wobec US w R. stronie oskarżonej są niewiarygodne, w przypadku, gdy z depozycji 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

składanych przez świadków A. T. oraz W. Ś. bezsprzecznie wynika, że osobą która faktycznie prowadziła działalność gospodarczą jest A. T. zaś oskarżona figurowała jedynie w sposób formalny jako właściciel firmy nie sprawując nad nią jakiegokolwiek zarządu,

- art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wewnętrzną sprzeczność rozumowania Sądu w zakresie faktów uznanych za udowodnione i nieudowodnione, które znalazły odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, co przejawia się poprzez uznanie, iż oskarżona prowadziła przedsiębiorstwo a co za tym idzie miała wiedzę o sytuacji majątkowej i wymagalnych zobowiązaniach

wobec Urzędu Skarbowego w przypadku gdy w innym miejscu uzasadnienia Sąd wskazuje, że faktycznie prowadził świadek A. T.

W konsekwencji powyższych zarzutów zarzut błędu w ustaleniach faktycznych czynu polegający na uznaniu, że oskarżona była osobą prowadzącą przedsiębiorstwo i z tego tytułu miała możliwość uzyskania informacji o zaległościach w przypadku, gdy właśnie faktycznie prowadzenie działalności przez świadka A. T., co zostało przesądzone przez Sąd, powodowało to, że oskarżona pozostawała w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że z przedsiębiorstwem nie ma najmniejszych problemów a w konsekwencji okoliczność ta powodowała, że nie występowała do jakichkolwiek organów z prośbą o informację o kondycji finansowej

	<p>przedsiębiorstwa będąc przekonany, do czego zresztą przekonywał ją świadek A. T., że w przedsiębiorstwie nie dzieje się nic niepokojącego i za które to niezawinione zachowanie nie można przypisać oskarżonej sprawstwa zarzucanych jej czynów.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższych zarzutów - w ocenie sądu odwoławczego sprowadzających się do zanegowania ustaleń sądu I instancji i co istotne niezasadnych - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że podnoszenie przez skarżącego błąd w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do</p>				

wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego

rozumowania.

Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść

zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

Podobnie ma się
rzecz w odniesieniu
do podniesionego
przez skarżącego
zarzutu obrazy
przepisów
postępowania
generalnie
sprowadzającego się
do zanegowania
oceny materiału
dowodowego
przeprowadzonej
przez Sąd Rejonowy,
który okazał
niezasadny. Bowiem
przekonanie sądu
o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całości kształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonej, jest
wyczerpująco i
logicznie – z

uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu
(zobacz: OSNKW
7-9/1991, poz.41).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych
starań i wyczerpania
wszelkich
dostępnych środków
poznania prawdy.
Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia

życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonej nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł też w zarzutach żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a także w sposób trafny i syntetyczny ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy

czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do szczegółów wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo na podstawie dokumentów oraz częściowo wyjaśnień oskarżonej oraz częściowo zeznań świadków A. T. i

W. Ś. ustalił, że to M. Ś. od 19 grudnia 2012 roku miała zarejestrowaną działalność gospodarczą (zawieszenie działalności nastąpiło dopiero w dniu 18 czerwca 2020 roku). Jednocześnie trafnie ustalono, że jakkolwiek faktycznie to A. T. zarządzał sprawami przedmiotowej firmy, niemniej jednak jego pełnomocnictwo nigdy nie zostało zgłoszone do Krajowej Administracji Skarbowej. Słusznie też Sąd meriti uznał, że nie jest prawdą, jakoby M. Ś. nie miała możliwości zapoznania się - w okresie objętym zarzutami - z sytuacją finansową firmy i stanem jej zobowiązań fiskalnych wobec Naczelnika Urzędu Skarbowego w R.. Bowiem jak zostało bezsprzecznie wykazane w postępowaniu przed Sądem I instancji oskarżona jako osoba prowadząca działalność w każdej chwili mogła pozyskać wiedzę na temat kondycji finansowej firmy.

Tym samym, jej infantylne twierdzenia, jakoby myślała, że wszystko jest zapłacone, w szczególności w kontekście depozycji świadka W. Ś., który przyznał, że w czasie działania firmy były sytuacje wzbudzające podejrzenie co do rzetelności działań podejmowanych przez A. T. (jego byłego zięcia i byłego męża oskarżonej). Bowiem dochodziły do nich sygnały o zadłużeniu wobec kontrahentów i o tej sytuacji rozmawiał z córką i A. T., a nawet zaciągnął kredyt, by pomóc córce oraz podjął zatrudnienie w tej firmie. Z całą pewnością z relacji W. Ś. wynikało, że ta wiedza była pozyskana przed założeniem przez A. T. własnej firmy w listopadzie 2018 roku, co biorąc pod uwagę czasokres zarzucanych oskarżonej czynów 21.02.2018 r. - 20.01.2019 r. oraz 26.10.2018 r. - 05.10.2020 r.) wskazuje ewidentnie, że oskarżona wiedziała o problemach z organami podatkowymi, zanim doszło do

zaległości podatkowych. W konsekwencji firma miała działać dobrze, chociaż pojawiły się wówczas informacje o jej zadłużeniu również wobec Urzędu Skarbowego i ZUS. Wiedzę o tym pozyskał zaś także W. Ś., będący zaangażowanym w uregulowanie sytuacji córki. W aspekcie powyższego zwrócić też należy uwagę, iż oskarżona przyznała się do stawianych jej zarzutów oświadczając, że nie dopilnowała spraw firmy. Istotnie oskarżona zasłania się faktem, że to mąż prowadził rzeczywiście firmę (biorąc pod uwagę, że formalnie prowadziła firmę nie wyłącza to jej odpowiedzialności), a ona w to nie ingerowała. Tymczasem korespondencja była kierowana do niej pod adres zamieszkania w Ł., gdzie właściciele mieszkania informowali o niej w celu jej odbioru. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby oskarżona zapoznała się z jej treścią. Poza tym ojciec

oskarżonej miał również dostęp do dokumentacji firmy i nie sposób uwierzyć, jakoby nie miał wiedzy o zaległościach wobec Urzędu Skarbowego i ZUS, a co więcej, aby tej informacji nie przekazał córce, której przecież chciał pomóc. Dodatkowo, wskazać należy, iż nawet jeśli założyć, że oskarżona była okłamywana przez A. T. to przecież nic nie stało na przeszkodzie, aby dowiedziała się, czy firma ma jakieś zobowiązania względem organów podatkowych (tym bardziej, że już wcześniej miała świadomość istnienia zobowiązań wobec kontrahentów).

W aspekcie powyższego obrońca oskarżonej nie przedstawił takich argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć stanowisko Sądu I instancji. Wniesiony przez niego środek odwoławczy w istocie sprowadza się do odmiennej oceny zgromadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów. Prawem wymienionego jest

dokonywanie innej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego, nie
oznacza to jednak
w żadnym razie,
iż taką ocenę
powinien podzielać
sąd orzekający.
Organ meriti miał
w polu widzenia
wszystkie ujawnione
dowody, których
ocena w pełni
chroniona jest
zasadą, o jakiej
mowa w przepisie
art. 7 k.p.k.,
co pozwoliło na
dokonanie
niesprzecznych z
logiką i
doświadczeniem
życiowym ustaleń
faktycznych, a w
konsekwencji
nadanie
inkryminowanemu
zachowaniu
oskarżonej
właściwej oceny
prawnej. Wybór
wiarygodnych źródeł
dowodowych jest
domeną organu
ferującego
zaskarżony wyrok.
Musi być on jednak
w sposób logiczny
i wyczerpujący -
z uwzględnieniem
wiedzy i
doświadczenia
życiowego -
argumentowany, co
czynione jest w
uzasadnieniu
wyroku. Inaczej
mówiąc w myśl

zasady swobodnej oceny dowodów (określonej w art. 7 k.p.k.) sąd wyrokujący spośród sprzecznych ze sobą elementów materiału dowodowego (w tym zeznań świadków oraz dokumentów czy też wyjaśnień oskarżonej) ma prawo jednym dać wiarę, a innym wiarygodności odmówić. Może zatem oprzeć swój wyrok na zeznaniach jednego czy kilku świadków lub oprzeć się o nieosobowy materiał dowodowy i je uznać za wiarygodne, a odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, jeżeli przeświadczenie sądu o winie jest dostatecznie umotywowane. Z powinności tej Sąd Rejonowy w pełni się wywiązał.

Na zakończenie odnosząc się do wyartykułowanego przez obrońcę oskarżonej na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 grudnia 2021 roku zarzutu przedawnienia czynu opisanego w punkcie drugim aktu oskarżenia, a

przypisanego
oskarżonej w
punkcie 1b.
stwierdzić należy, iż
jest on chybiony.

W myśl przepisu art.
51 k.k.s. karalność
wykroczenia
skarbowego ustaje
bowiem, jeżeli:

1) od czasu jego
popelnienia upłynął
rok. Ponieważ
przepis art. 51
§ 2 k.k.s. jest
wzorowany na art.
44 § 5 k.k.s., tym
samym, jeżeli w
okresie tego roku
wszczęto
postępowanie
przeciwko sprawcy,
karalność
popelnionego przez
niego wykroczenia
skarbowego ustaje
z upływem 2 lat
od zakończenia tego
okresu, czyli z
upływem 3 lat
od czasu jego
popelnienia;

2) nastąpiło
przedawnienie
należności – gdy
wykroczenie
skarbowe polega
na uszczupieniu
lub narażeniu na
uszczuplenie
należności
publicznoprawnej.

Niezależnie od
powyższych
regulacji
dotyczących
przedawnienia

karalności, do
wykroczeń
skarbowych
odpowiednie
zastosowanie mają
także dodatkowe
regulacje szczególne,
ujęte w art. 44 §
2-4 i 6-7 k.k.s., a
mianowicie:

1) bieg
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego
polegającego na
uszczeniu lub
narażeniu na
uszczenie
należności
publicznoprawnej
rozpoczyna się z
końcem roku, w
którym upłynął
termin płatności tej
należności;

2) bieg
przedawnienia
karalności
wykroczenia
skarbowego
polegającego na
uszczeniu lub
narażeniu na
uszczenie
należności celnej
rozpoczyna się z
dniem, w którym
powstał dług celny.
Jeżeli nie jest
możliwe określenie
dnia powstania
długu celnego, bieg
przedawnienia
wykroczenia
skarbowego
rozpoczyna się z
dniem

najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone;

3) jeżeli dokonanie wykroczenia skarbowego zależy od nastąpienia określonego w Kodeksie skutku, bieg przedawnienia rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił;

4) w razie uchylenia prawomocnego orzeczenia przedawnienie biegnie od dnia wydania orzeczenia w tym przedmiocie, chyba że karalność tego czynu już ustała;

5) przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe (Sawicki, Skowronek, Prawo karne skarbowe, s. 163–164).

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy, wobec treści art. 57 § 1 k.k.s., penalizującego zachowanie polegające na „uporczywym niewpłacaniu

podatku w terminie”
oraz jednoznacznego
brzmienia art. 53
§ 27 k.k.s. i art.
53 § 30 k.k.s.
oczywistym jest, że
początkiem biegu
terminu
przedawnienia dla
wykroczenia z art.
57 § 1 k.k.s. jest
ostatni dzień roku
kalendarzowego, w
którym upłynął
termin płatności
tej należności (w
analizowanym
przypadku będzie
to zatem data 31
grudnia 2019 roku
– początek biegu
terminu rocznego).
Ważkie znaczenie
dla ustalenia
kluczowej w
niniejszej sprawie
kwestii
przedawnienia
karalności
wykroczenia ma
także treść art. 51 § 2
k.k.s. stanowiącego o
wydłużeniu terminu
przedawnienia
karalności. Zgodnie
z powyższym
przepisem, jeżeli w
okresie
przewidzianym w
przepisie art. 51 §
1 k.k.s. wszczęto
postępowanie
przeciwko sprawcy
(w tym przypadku
w dniu ogłoszenia
oskarżonej
postanowienia o
przedstawieniu
zarzutów, a
mianowicie w dniu

<p>13 listopada 2020 roku), karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu (a więc z dniem 31 grudnia 2022 roku).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłójących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do</p>		

<p>uznania oskarżonej M. Ś. za winną przypisanych jej czynów. Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok utrzymany w mocy w zakresie wszystkich rozstrzygnięć zawartych w</p>		

punktach 1 i 2
- za wyjątkiem
tego dotyczącego
czynu przypisanego
w punkcie 1. a.
w zakresie oceny
stopnia społecznej
szkodliwości i
związanego z tym
warunkowego
umorzenia
postępowania w
tej części -
związanych z
uznaniem
oskarżonej M. Ś.
za winną dokonania
przypisanych jej
czynów opisanych
w punktach 1. i
2. aktu oskarżenia
wyczerpujących
dyspozycje art. 77 §
2 k.k.s. w zw. z art.
6 § 2 k.k.s. oraz art.
57 § 1 k.k.s. (punkt
1a i 1b wyroku)
oraz obciążenia
oskarżonej
wydatkami
postępowania przed
Sądem I instancji.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Wyrok co do
zasady (w zakresie
sprawstwa i winy
oskarżonej) słuszny
- szczegółowe
uzasadnienie w tym
zakresie w punkcie
3.1 uzasadnienia,
a apelacja obrońcy
oskarżonej M. Ś.
w tym względzie
bezzasadna.

Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonej w zakresie popełnienia przypisanych jej przestępstwa i wykroczenia, subsumcji prawnej jej zachowań pod wskazane przepisy prawne.

Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były wszystkie zebrane w sprawie dowody - w tym wyjaśnienia oskarżonej, w których nie przyznała się do inkryminowanych jej czynów - które zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono wyrok i na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41 § 1 k.k.s. warunkowo umarżono postępowanie karne w stosunku do oskarżonej M. Ś. co do czynu przypisanego jej w punkcie 1 a. na okres próby 2 lat oraz na podstawie art. 41 § 2 k.k.s. zobowiązano oskarżoną M. Ś. do uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej poprzez zapłatę kwoty 2.713 złotych na rzecz Urzędu Skarbowego w R. w terminie 6 miesięcy.		
Zwięźle o powodach zmiany		
W ocenie sądu odwoławczego Sąd Rejonowy niewłaściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego		

oskarżonej M. Ś.
w punkcie 1a.,
a wynika to z
nieuwzględnienie w
sposób prawidłowy i
kompleksowy
wszystkich
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na tą
ocenę.

Zgodnie z treścią art.
66 § 1 k.k. w zw. z
art. 20 § 2 k.k.s. sąd
może warunkowo
umorzyć
postępowanie karne,
jeżeli przede
wszystkim wina i
społeczna
szkodliwość czynu
nie są znaczne. Z
treści zaś art. 53 § 7
k.k.s wynika, że na
stopień społecznej
szkodliwości czynu
zabronionego mają
wpływ takie kryteria
jak: rodzaj i
charakter
zagrożonego lub
naruszonego dobra,
waga naruszonego
przez sprawcę
obowiązku
finansowego,
wysokość
uszczerpkanej lub
narażonej na
uszczerpkanie
należności
publicznoprawnej,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu
zabronionego, jak
również postać
zamiaru, motywację
sprawcy, rodzaj

naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia.

Zważywszy na
powyższe,
uwzględniając
występujące w
sprawie okoliczności
przedmiotowo –
podmiotowe
(oskarżona nie była
dotychczas osobą
karaną, prowadzi
ustabilizowany tryb
życia - z zawodu
jest farmaceutą oraz
fakt uregulowania
w znacznej części
należności z tytułu
podatku PIT - 4,
gdyż z kwoty 14.135
złotych pozostała
do uregulowania
kwota 2.713 złotych),
w ocenie Sądu
odwoławczego
stwierdzić należy, iż
stopień zawinienia
i stopień społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonej w
punkcie 1a. nie jest
znaczący. Wynika to
z faktu, że oceniając
czyn oskarżonej
oraz zważając na
nasilenie
inkryminowanego
działania ze strony
oskarżonej nie
można stwierdzić, że
cechuje go wysoki
stopień społecznej
szkodliwości (należy
mieć na względzie,
że oskarżona
powierając
faktycznie sprawy

firmy mężowi i nie interesując się w należyty sposób losem firmy - mając świadomość, że w międzyczasie były problemy z wywiązywaniem się ze zobowiązań względem kontrahentów - będąc cały czas jej formalnym właścicielem godziła się na to, że firma może być źle zarządzana i generować straty oraz zadłużenie względem innych podmiotów), a tym samym, przestępstwo oskarżonej zasługuje na łagodniejsze traktowanie.

Tym samym, zdaniem Sądu odwoławczego nie ma potrzeby, aby w obliczu przedmiotowego zdarzenia kształtować postawę oskarżonej poprzez wymierzenie jej nieizolacyjnej kary grzywny na poziomie ustalonym przez Sąd a quo. Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonej oraz jej warunki i właściwości osobiste, w przekonaniu Sądu Okręgowego,

właściwe będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej w tym zakresie i takie właśnie rozstrzygnięcie, w połączeniu z obowiązkiem uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej poprzez zapłatę kwoty 2.713 złotych na rzecz Urzędu Skarbowego w R. w terminie 6 miesięcy, będzie zupełnie wystarczające w celu uświadomienia jej naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla niej właściwą nauczkę i przestrożę na przyszłość. Uzasadnione jest jednocześnie przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa.

Zdaniem Sądu sposób życia oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa oraz jej właściwości i

warunki osobiste,
a nade wszystko
szczególne
okoliczności
przestępstwa (które
zostały powyżej
wyeksponowane),
stanowią pozytywną
prognozę na
przyszłość, i
pozwalają
przypuszczać, że
mimo warunkowego
umorzenia
postępowania
oskarżona będzie
przestrzegała
porządku prawnego
i nie wejdzie
ponownie w konflikt
z prawem.
Znamiennym jest
również, iż sąd
odwoławczy
zastosował
dobrodziejstwo
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego wobec
oskarżonej mając
w polu widzenia
fakt, że jako
osoba wykonująca
zawód farmaceuty
nie może być karana
za przestępstwo
lub przestępstwo
skarbowe (skazanie
wyeliminowałoby ją
w istocie z tego
zawodu).

Uwzględniając
powyższe Sąd
Okręgowy doszedł
do wniosku, że
okoliczności te
składają się na
przewidziane w art.

66 § 1 kk przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania tj. wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie wejdzie po raz kolejny w konflikt z prawem. Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i

doprowadzenia do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał wagę swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Sąd Okręgowy bacząc na całokształt okoliczności sprawy uznał, że cele postępowania zostaną osiągnięte poprzez warunkowe umorzenie postępowania. Jednocześnie wyznaczony 2 letni okres próby i obowiązek uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej poprzez zapłatę kwoty 2.713 złotych na rzecz Urzędu Skarbowego w R. w terminie 6

<p>miesiący, umożliwi weryfikację procesu kształtowania się właściwych postaw w życiu oskarżonej w okresie próby oraz umożliwi kontrolę nad przestrzeganiem przez oskarżoną norm prawnych.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 8 w zw. z art. 3 ust.1 i art. 7 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983	

roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej M. Ś. kwotę 230 złotych opłaty za obie instancje oraz kwotę 50 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonej od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków oraz od opłaty. Oskarżona jest młodą kobietą w wieku 30 lat, z ostatnich informacji o niej wynikało, że pracuje zarobkowo - w charakterze farmaceuty osiągając dochód w wysokości 4000 złotych miesięcznie. Poza tym, jak wynika z analizy akt sprawy nie ma nikogo ba utrzymaniu oraz posiadała w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie

	powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżona winna i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.		
	7. PODPIS		
1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. Ś..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 24 września 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 76/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana